

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Epistolarvm Innocentii III. Romani Pontificis Libri Vndecim

Innozenz <III., Papst>

Parisiis, 1682

Episcopo Lexovien. & Abbati Vallis Richerij.

urn:nbn:de:hbz:466:1-20006

rum munimine roborata, ad nostram presentiam transmittatis; statuentes partibus terminum competentem, ad quem recepturæ sententiam, per se vel procuratores suos nostro se conspectui representent. Interim autem prædictus G. sicut Abbas liberè administret. Nullis literis &c. præter assensum partium &c. Quòd si omnes &c. tu frater Episcopo cum eorum altero &c. Datum Romæ apud S. Petrum &c.

MAGDEBURGEN. ARCHIEPISC.
& Suffraganeis ejus.

Epist. 300.
Ne pro terra
sanctæ recupera-
tione labo-
rantibus inju-
riæ inferantur.

Qvanto gravioribus rerum & personarum periculis se opponunt qui relicta domo propria pro liberatione salutiferæ crucis & terræ sanctæ, quam Dominus noster Iesus Christus pretioso sui corporis sanguine consecravit, ad partes transmarinas accedunt, tanto circa tuitionem ipsorum & rerum suarum vigilantior cura nobis incumbit, cum tam ipsi quam res eorum sint, donec in sancta peregrinatione permanserint, specialiter sub protectione sedis apostolicæ constituti. Ex parte siquidem dilectorum filiorum Principum, Magnatum, & aliorum de vestra provincia, qui crucem suis humeris insigentes, ad partes Hierosolymitanas pro servitio Iesu Christi non sine magno discrimine laborant, sicut in auditorio nostro propositum, quòd ipsis in obsequio sancto manentibus, contra protectionem quam sedes apostolica duxit eis specialiter impendendam, quidam de vestra provincia malo spiritu concitati, postposita reverentia venerandæ crucis & ejus qui pro salute omnium tanquam pretium nostræ redemptionis in ea pependit, possessiones eorum & bona invadere minimè timuerunt. Volentes igitur eorum temeritati, prout convenit, obviare, fraternitati vestræ per apost. scripta præcipiendo mandamus atque præcipimus quatenus præsumptores illos, qui vobis suis nominibus exprimentur, ad faciendam plenariam restitutionem taliter ablatorum & passis injuriam satisfactionem congruam exhibendam, singuli vestrum, cum fueritis requisiti, monitione præmissa per ecclesiasticam districtiōnem subl. appellationis obstaculo compellatis. Datum Romæ apud S. Petrum V. Kalend. Julij.

EPISCOPO LEXOVIEN.
& Abbati Vallis Richerij.

Sicut in literis bonæ memoriæ Celestini Papæ prædecessoris nostri perspeximus contineri, cum olim quidam monachus Conchen. ad sedem apostolicam accessisset cum clamoribus importunis, & quarundam literarum, quas secum habebat, testimonio præmunitus, asseruit quòd ad mandatum dilecti filij nostri Iord. tituli sanctæ Pudentianæ Presbyteri Cardinalis, tunc apostolicæ sedis Legati, dilecti filij Abbas Troarnensis & Prior sanctæ Barbaræ Abbatem de Conchis pro inutili administratione, corporis incontinentia, rerumque monasterij dilapidatione, ascito sibi Priore de Lira, prædicti Legati auctoritate ab officio & administratione abbatia memoratæ deponere curaverunt. Cum itaque non esset qui pro parte altera responderet, ad nimiam prædicti monachi pertinaciam & clamorifam instantiam sententiam talem, prout rationabiliter lata fuerat, nec legitima appellatione suspensa, idem prædecessor noster confirmans, eam mandavit inviolabiliter observari. Dicitur verò Abbas postmodum ad apostolicam sedem cum magnis veniens periculis, laboribus, & expensis, multorum & magnorum virorum testimonialibus literis communitus, se post appellationem interpositam ad literas per precum mendacia impetratas, à iudicibus sibi suspectis, juris ordine non servato, ab administratione monasterij conquestus est injustè fuisse amotum, cum prædictus Legatus sæpèdictum monasterium visitans, nihil circa personam Abbatis vel ipsius administrationem inutilem invenisset quod ei correctione dignum vel reprehensione videretur. Idem etiam Cardinalis proprio fuit ore confessus quòd quandiu in monasterio fuit, cum cuncta diligentius inquisisset, domum per omnia in bono statu invenit, nec aliquid adversus Abbatem fuit propositum quæstionis. Post discessum verò suum quidam adversus sæpèdictum Abbatem tot & tanta propolere nefaria, quòd nulla ratione, salva conscientia, sine inquisitione diligenti poterat præterire. Vnde memoratis & Priori mandavit ut de vita & conversatione ipsius Abbatis & totius Capituli statu, associatis sibi viris prudentibus, inquire-

Epist. 301.
Causa Abbatis
de Conchis in
committitur.

rent diligenter, & quicquid invenirent ibidem, ei absque dilatione significare curarent. Nunquam tamen suæ fuisse intentionis asseruit quod ipsi ad sententiam proferendam absque ipsius consilio procederent & mandato. Sicque prædictus prædecessor noster nolens prædictum Abbatem inordinate gravari, quod à prædictis inquisitoribus, qui mandato Cardinalis abusi fuerant, factum erat enormiter circa ipsum, penitus irritans, in eum statum ipsum restituit in quo fuit cum dictus Cardinalis à monasterio præfato recessit. Subsequenter verò venerabili fratri nostro Episcopo tunc electo & dilectis filiis Hu. & Lu. Archidiacon. Ebroicæ. præcipiendo mandavit ut eidem Abbati memoratæ abbatiæ plenam & pacificam possessionem auctoritate freti apostolica, nullius contradictione vel appellatione obstante, restituere non differrent, revocantes in irritum quicquid post appellationem ad nos interpositam in ipsius Abbatis præjudicium nocerent immutatum. Ne tamen illius restitutionis occasione vitia ejus, si fortè talis esset qualem ejus adversarij asseriebant, dissimulare aut fovere deberet, eisdem injunxit ut si quis postmodum appareret qui adversus personam ejus vel administrationem inutilem aliquid proponere vellet & canonica probatione monstrare, ea diligenter audirent, eique cum sigillorum suorum testimonio fideliter intimarent, providentes attentius ne bona ipsius monasterij ex tunc possent per ejus negligentiam seu malæ administrationis studium dissipari. Verùm cum, sicut idem Abbas in nostra nuper presentia constitutus asseruit, prædictus Episcopus illius auctoritate rescripti cum suis conjudicibus in negotij deberet executione procedere, ipse post labores multiplices, restitutione nondum facta, diem ipsi apud Ebroicæ assignavit: ubi pars adversa ipsum ob multa pericula, quæ personæ suæ imminere videbantur, quod præfati Episcopi stare arbitrio fidem interponere compulerunt, duobus aliis conjudicibus in absentia constitutis. Nos igitur causam ipsam tam super principali quam incidenti questione vestro examini committentes, discretioni vestræ, de qua plenam fiduciam obtinemus, per apostolica scripta præcipiendo mandamus quatenus super his omnibus studeatis

elicere veritatem, & quod secundum Deum videritis rationabiliter statuendum, appellatione postposita statuatis, & faciatis id per censuram ecclesiasticam irrefragabiliter observari. Si qua verò partium legitimè citata ad vestram præsentiam venire neglexerit, vos nihilominus, quantum de jure poteritis, in ipso negotio procedentes, finem ei debitum subl. appellationis obstaculo imponatis; provisuri attentius ut ita per omnia servato juris ordine procedatis, quod discretio vestra meritò debeat commendari. Nullis literis &c. harum mentione &c. Quod si ambo &c. alter vestrum. Datum Romæ apud sanctum Petrum.

SYRACUSANO EPISCOPO
& Abbati Sambucien.

PLorans ploravit Ecclesia, & vox in Rama audita est ploratus & ululatus ipsius, immo etiam in omnem terram clamor ejus exivit, & in fines orbis terræ singultus ipsius; ex quo nunc ultimò, peccatis Christiani populi promerentibus, venerunt gentes in hereditatem Domini, coinquinavere templum sanctum ejus, posuerunt Hierusalem velut pomorum custodiarium, posuerunt mortalia servorum ejus escas volatilibus cœli, carnes sanctorum bestiis terræ. Effuderunt sanguinem sicut aquam in circuitu Hierusalem, & non erat qui sepe- lisset. Fremuerunt enim gentes, & populi non prorsus inania meditati, astiterunt cum Regibus suis, & Principes convenere in unum adversus Dominum, & adversus Christum ejus; & quasi prævalentes in ipsum, & in hereditate possidentes sanctuarium ejus, prophanantes sancta sanctorum, & ad pretiosa ipsius manum & animum extendentes, sancta ejus diripuerunt in prædam, & forte sibi ejus spolia diviserunt. Sanè apostolica sedes, quæ mater est omnium generalis, agrè ferens victimas filiorum, & suos dolens terminos coarctari, prædecessorum nostrorum temporibus ad universas provincias, in quibus nomen colitur Christianum, literas sui gemitus destinavit, ut filios in injuriæ paternæ vindictam & fratres armaret in fraterni excidij ultionem. Licet autem diversi Reges & Principes Christiani ad commonitionem ipsius arma moverint in paganos, quia tamen (sicut effectus demonstrat) non

Epist. 302.
Vt Crucem
prædicent, &
homines ad
terram sanctæ
recuperationē
adhortentur.